

Revolta de bruixes

Josep M. Benet i Jornet

FILOMENA: No, no és dolent, és la meva poca paciència. Sóc una lluçà. Estimar es paga car. No em vull quedar sola. Una febre i un patir, és, estimar. Un càstig del cel; no hi ha seny ni raó que valguin. Quan t'agafa estàs perduda.

DOLORS: Aniré al metge, demà tinc consulta, però els metges no hi poden res. Ja ho sé que no hi poden res. Tinc por de morir-me. Em fa molta por. Dia i nit que sento la nosa, aquí dins, que em va rossegant, que em va rossegant. I m'aprimo, i perdo forces. ¿Per què m'ha de fer por, si és llei de vida? ¡Me'n fa tanta! I no sóc vella, es pot dir que no he fet res. No he tingut temps. No em vull morir. Cada dia estic més sola, i em trobo que envejo la gent, que la gent em fa ràbia; valtres mateixes. No puc sentir com algú riu. Em separo de tothom, em quedo quieta, i penso que somnio. Quan vull dormir, la nosa del pit no em deixa. No pot ser, hi ha d'haver alguna cosa per a no morir-me. ¡Metges de merda! ¡Quina vergonya!

PAULINA: ¡No saps la fortuna que regalaria per no ficar els peus a la galleda i que la gent no se'n fotés, de mi! La mà dreta arribaria a donar per ser una espurna més llesta, per saber-me moure i fer-me escoltar, i que la gent quedés parada. Per ser més llesta, qualsevol cosa. ¡Qualsevol cosa!